

teatre

Avui no sopem
de Pep Anton Gómez
i Jordi Sánchez

LA GALERIA

música Gossos en posició zenital • **llibres** La finestra de Vermeer de Pere Rovira • **gastronomia** Escaldums i platillos

L'Amanda i el Roger, els dos personatges principals, tracten de resoldre una crisi de parella amb un viatge per estar un cert temps separats. Per què a Cuba?

—Perquè jo crec que ells no ho saben però intueixen que es un lloc en descomposició, com ells. Saben que és un lloc especial i intueixen que és un lloc on tindran un final diferent, perquè si ho haguessin fet a Europa els hauria quedat massa prop. I allà, en aquella illa, amb aquell paisatge polític i aquell context històric tot anava a ser diferent.

—**Roger és un personatge indecís, insegur, i fins i tot una mica autodestructiu...**

—Sí, tot això és cert. Forma part de la seva manera de madurar. Jo crec que allò que busca el personatge –i allò que buscava jo també quan vaig començar el viatge– era una autodestrucció voluntària. És a dir, tirar per terra totes les barres que s'havien construït i totes les ximpleries que s'havien acumulat. El viatge va ser una espècie de tocar fons per tornar a construir una nova arquitectura personal.

—**Fins a quin punt el Roger personatge es correspon amb el Roger real? Què hi ha de ficció?**

—És difícil respondre perquè fins i tot quan estava escrivint hi havia coses que pensava: “jo sóc això però no ho sóc”. Primer perquè el Roger de fa deu anys està més prop del personatge que el Roger d'ara. Al llarg de deu anys m'han passat moltíssimes coses, com per exemple tenir un fill, la qual cosa realment et canvia la manera de com afrontar la vida. I, pel que fa al Roger real d'aquella època i el Roger del llibre, diem que en principi sí que són els mateixos, tot i que hi ha coses exagerades per donar més interès a la trama. La història i el marc són certs, el de dintre doncs tot no és real, són composicions de coses que anava trobant-me per allà, i diguem que més o menys el viatge va anar així.

—**El sexe, amb amor o sense, és allò que mou la trama del llibre. Diria vostè que és el protagonista real de la novel·la?**

Roger de Gràcia

«El sexe és un recurs on els personatges busquen allò que els falta»

Roger de Gràcia (Barcelona, 1975) és un periodista i actor que fa deu anys va viatjar a Cuba per explorar els límits de la relació amb la seva parella. Ara ha publicat **60 dies a Cuba**, un relat autoficcional sobre allò que va viure a l'illa. Un llibre plagat de sexe, dubtes i, per descomptat, molt de rom.

Entrevista d'Alba Rico

60 dies a Cuba

ROGER DE GRÀCIA

Ara Llibres,
Barcelona 2016
Narrativa, 186 pàgines

—No hi havia pensat. Jo crec que hi ha els dos personatges físics. I, a banda, hi ha Cuba, que també funciona com un personatge. I el sexe funciona com a personatge, funciona com a motor, funciona com a catarsi, funciona com a desesperació... És un recurs, és un lloc on van els personatges constantment a buscar allò que semblen que els falta a la vida. De vegades els falta amor, de vegades consol, de vegades treure la ràbia... És una hora del pati constant. Però, què és el que passa amb el sexe? Que pot ser molt enganyós, et crida molt l'atenció però quan l'acabes tens un punt de remordiment. Estan enganxats a la via fàcil, a la necessitat de contacte i d'intimitat, però estan perduts en tota la resta. Els personatges toquen fons amb el sexe i descobren que no és la solució sinó una peça més del trencaclosques.

—**També tracta el tema de la mentida...**

—Sí, la mentida no deixa de ser com un efecte de la frustració constant que és viure en societat, aquesta necessitat de posar-te una màscara constant per no sentir-te vulnerable o per sentir-te més poderós, que al final són les dues cares de la mateixa moneda. És una falsa il·lusió pensar que la veritat és la que mou el món, sense mentides probablement no hauríem arribat on hem arribat. La mentida és el dia a dia nostre. D'alguna manera, és com el sexe.

—**I, parlant de la forma, es podria dir que el llibre és un dietari d'un viatge novel·lat. Com el definiria vostè?**

—Jo diria novel·la d'autoficció, una barreja entre la ficció i la no-ficció. Joestic molt còmode en aquest territori perquè també soc molt lector d'aquest tipus d'històries que t'aporten una part de realitat. Per exemple, en el meu llibre pel que fa a Cuba, tot el marc és real.